

พระราชกำหนด
ลักษณะหมิ่นประมาทด้วยการพูด
จาเขียน ถ้อยคำเท็จ ออกโฆษณา การ
วิตน โกลสินทร์ ศก ๑๑๙

ศุภมิ่งกุ พระพุทธ ดำสนกาล เปน อดีตภาค
ดวงแก้ว ๒๔๔๓ พระราชาธิบดี บัณฑิต
นิยม จตุศักราช ยัง เปน ๑๒๖๐ วราหะสังวัจฉระ
จิตรมาศ กฤษณ บัณฑนะระมีติถึ สุริยคติ วิธิ
ตุรัตน โกลสินทร์ ศก ๑๑๙ เมษายน มา จะตุต
ธมาดาหุณ พิเศษ ฤมาว บัณฑนะระมีติถึ
สังวัจฉระทวาริทธิกัศตุตตะระสังหัสสะปะริทสะ
สังหัสสะมิระ ทิวสังขวร ปรี เนก กาล กำหนด

พระบาท สมเด็จ พระปรเมนทร มหาจุฬาลงกรณ
มตินทร เทพยมหา มงคล บุรุษย์ รัตน ราชรวินช
วรุตมพงษ์ บริพัตร วรชัยราชินิกโรดม จากุรัตน
บรมมหา จักรพรรดิราช สังการ บรมธรรมิก
มหाराชาธิราช บรมนารถบพิตร พระจุลจอมเกล้า
เจ้า อยู่หัว ผู้ทรง พระคุณ ธรรม อัน ประเสริฐ
เล็ดจ์ ออก ณพระที่นั่ง จักรกรี มหา ปราสาท บรม
ราชพิฆาน โดยสฐาน อุทราภิมุข ภายใต้พระมหา
นพปดลเสวทรฉัตร เหนือ รัตนบรรมงกั พร้อม
ด้วย พระบรม วงษานวงษ์ แดเสนาบดี รัฐมนตรี
องคมนตรี ข้า หลด ของ ธุตี พระบาท กระ วิชาติ

ราชบริพาร ฝ่าย ทหาร พล เรือ น เฝ้า หลด ของ ธุตี
พระบาท บงกช โดยกำหนดตำแหน่ง เปน อันดับกัน
จึง มี พระบรม ราชโองการ ดำรัส เหนือเกล้า ๆ
ให้ ประกาศ ให้ทราบทั่ว กัน ว่า แต่ก่อน มา ก็
มี พระราชกำหนด กฎหมาย สำหรับ ดง โทษ แด ปรับ
ใหม่ กัน ใน การ กล่าว ถ้อย คำ วาจา หยาบ ซ้ำ
คำ ประจาน กัน ต่าง ๆ ด้วย ปาก ให้ เปน ที่ อับ
อาย ออกสู่ เมื่อ ผู้ใด กระทำ ผิด ดั่ง ระเมิด ต่อ
พระราช กำหนด กฎหมาย นี้ ก็ ต้อง รับ โทษ
ถูกลง ปรับใหม่ ตามโทษานุโทษ ไป ส่วน หนึ่ง
อยู่ มา ภายหลัง บ้าน เมือง วัฒนธรรม รุ่ง เรือง เจริญ
มาก ขึ้น กว่า กาล ก่อน อาณา ประชา ราษฎร
ทั้งหลาย ก็ มีความ เปรน อิศรภาพ แก่ตัว ขึ้น มาก
จน มีโอกาส แสดง ความ เห็น ของ คน โดยเรียบ
เรียง แต่ง เปน หนังสือ วิฉฉัย ความ เปน ไป ใน
ทาง ราชการ รักษา บ้าน เมือง บ้าง ความ ประ
พฤติ ดี และ ชั่ว ของ ข้า ราชการ บ้าง และ ความ
ประ พฤติ ดี และ ชั่ว ของ อาณา ประชา ราษฎร บ้าง
แล้ว เขา ออก ประกาศ โฆษณา เขียน ดง ใน หนังสือ
บักร ส่น เทห์ ทั้ง บ้าง ส่ง ไป ดง ใน หนังสือ
พิมพ์ ต่าง ๆ บ้าง ให้ รู้ ทั่ว กัน โดย ไม่ ต้อง มี
ความ ห้วน หวาด แก่ ความ ผิด ร้าย อย่าง ไร การ
เช่น นี้ มี คน บ้าง ก็ มี มี โทษ บ้าง ก็ มี ส่วน ที่
มี คน นั้น คือ ผู้กล่าว นั้น แล้ง ความ เห็น ของ
คน โดย น้ำ ใจ สุจริต ปราศ จาก ความ รัก และ
ความ โกรธ มิ ได้ มี ความ เจตนา หา แต่ ความ
ชั่ว ร้าย อัน ไม่ จริง มา ได้ โทษ ทำง ให้ เปน ที่
เล็ดม เลียด ชื่อ เลียง และ เกียรติคุณ ความ ดี ไป
ส่วน ที่ มี โทษ นั้น คือ ผู้ที่ กล่าว นั้น แล้ง ความ
เห็น ของ คน โดย น้ำ ใจ อันทุจริต กอบ ไป ด้วย
ความ รัก แด ความ โกรธ มิ ได้ มี ความ เจตนา
ต่อ ประโยชน์ อันดี แก่ บ้าน เมือง และ ประชาชน
ทั่วไป หาก มี ใจ อาฆาต ท่าน อยู่ แด้ว ตบ แต่ง

• ความชั่วร้ายอันไม่จริงมาได้โทษ ท่าน ให้
เปนที่เสื่อมเสีย ชื่อเสียง และเกียรติคุณ
ความดีไป

ครั้นอยู่มา ในรัชกาลที่ ๔ ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้ออกประกาศว่าด้วยทั้งหนังสือ
และลงหนังสือพิมพ์ใจความว่า คนที่
เขียนหนังสือทั้ง ๆ ึ่งไปลงหนังสือพิมพ์ กล่าว
นิทานว่า ประจานคนอื่นนั้น ชื่อความพิรุณ
ของตนเองว่า • ข้อความ ที่คน กล่าวนั้น
เป็นความไม่จริง ถ้าจริงแล้ว ทางที่จะว่า นั้น
ก็ยังมีอยู่ คือ ที่โรงศาลฎาทูลเกล้าฯ
ถวายฎีกาให้ โดยเปิดเผยไม่ห้าม เมื่อผู้ใด
ทั้งหนังสือฎาสั่งหนังสือไปลง ในหนังสือพิมพ์นั้น
ถึงจะปักหน้าคำชื่อ ๆ กล่าวโทษ บ้านเมือง
ต่าง ๆ ก็จะไม่ทรงชำระ ะสงให้ แต่ความใน
ประกาศนี้ ยัง ห้าม ข้อบัญญัติไว้ไม่ ว่า
การที่ทั้งหนังสือ ฎาสั่งหนังสือ ไปลง ในหนังสือ
พิมพ์ต่าง ๆ กล่าวนิทานว่า ประจาน กัน ด้วย
ความเท็จนั้น จะเปนความผิดฎาไม่ผิด และจะ
ควร มีโทษ ฎาไม่ควรมีโทษ เหตุนี้จึง ทรงพระ
ราชดำริเห็นสมควร จะให้ มี พระราชกำหนด
กฎหมายขึ้นไว้ ให้เป็น บัน ทัด สำหรับวินิจฉัย ข้อ
คดีวิวาท ซึ่ง จะเกิด ใน การ เช่นนี้ ต่อไป ภาย น้า

จึง มี พระบรมราชโองการ ดำรัสเหนือเกล้าฯ
สั่งให้ตรา พระราช กำหนดขึ้นไว้ต่อไป ดังนี้

นาม พระราช กำหนด
มาตรา ๑ พระราช กำหนดนี้ ให้เรียกว่า
พระราช กำหนดลักษณะ หมิ่น ประมาท ด้วยการ พด
ฎาเขียน ถ้อยคำเท็จ ออก โฆษณา การ รัตน
โกสินทร ศก ๑๑๘

กำหนด วันใช้ พระราช กำหนด
มาตรา ๒ พระราช กำหนดนี้ ให้ ใช้เป็น
กฎหมายทั่ว พระราช อาณาเขต สยาม ตั้งแต่

วันที่ได้ตั้ง ใน พระราช กำหนดนี้ เปน ต้น ไป
ห้าม ไม่ ให้ยกเอา กฎหมายเก่า
มาลบ ด่าง พระราช กำหนดนี้
มาตรา ๓ บันดา พระราชกำหนดกฎหมายเก่า
บทใด ซึ่งยังมีได้ให้ยกเลิกเสีย นั้น ถ้าเป็น
การ ชัดขวาง กับความ ใน พระราช กำหนดนี้
ใน ข้อใด ข้อหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ยกเอา พระราช
กำหนด กฎหมายบทนั้น มาลบ ด่าง ข้อความ
ใน พระราช กำหนดนี้ ให้ถือเสียว่า เหมือนดัง
ได้ยกเลิก พระราช กำหนด กฎหมายบทนั้น
เสีย นั้น กับ ประกาศ ใน รัชกาลที่ ๔ ซึ่ง ว่าด้วย
การ ทั้ง หนังสือ และ ลง หนังสือ พิมพ์นั้น ก็ให้
ยกเลิก เสีย ด้วยเหมือนกัน

หมิ่น ประมาท พระผู้เปนเจ้า
พระ อรรคมหี พระบรมโอรสาธิราช
แถ พระเจ้าแผ่นดิน ต่าง ประเทศ

มาตรา ๔ ผู้ใด หมิ่น ประมาท พระผู้เปนเจ้า
ซึ่งดำรงสยาม รัชสมณชด ฎา สมเด็จพระบรมมหาราชเจ้า
ฎา สมเด็จพระ บรมโอรสาธิราช ก็ดี ฎา สมเด็จพระ
มหา กระษัตริราชเจ้า ผู้ครองเมือง ต่าง
ประเทศ ฎา มหา ประชานาธิปัตย์ ผู้ครองเมือง
ต่าง ประเทศ . ซึ่ง มีทาง พระราช ดำพัน ษมิตร
ไมตรี อัน สนิทด้วย ทรง สยาม ก็ดี โดยกล่าว
เจรจาด้วย ปาก ฎา เขียนด้วย ดาษลักษณะ อักษร
ฎา กระทำ การ อย่างใด อย่างหนึ่ง ใน ที่เปิดเผย
ท่าม กลาง ประชุม ชน ทั้งหลาย ด้วย กาย วาจา อัน
มิ บัง ควร ซึ่ง เปน ที่ แล เห็น ได้ ชัด ว่า เปน การ
หมิ่น ประมาท แท้ ท่าน ว่าผู้ นั้น กระทำ ผิด
เมื่อ พิจารณา เปน ดัดยว่า ผู้ นั้น กระทำ ผิด
ต่อ ข้อ ห้าม ดัง เช่น กล่าว มา นี้ แล้ว ก็ ให้จำคุก

ไว้ไม่เกินกว่า ๓ ปี ฤๅ ให้ปรับเป็นเงิน ไม่เกินกว่า ๑๕๐๐ บาท ฤๅ ทั้งจำคุก และปรับด้วย แต่ ถ้า ใน เมือง ต่าง ประเทศ ของ ส้มเต๋จ พระมหา ธรรมชัตรา ธิราช เจ้า ฤๅ มหา ปรธานา ธิปัตย์ ซึ่ง ถูก หนี้น ประมาท นั้น ไม่มี กฎหมาย ห้าม และ ตง โทษ คน ใน บังคับ ของ เมือง ต่าง ประเทศ นั้น ใน การ หนี้น ประมาท พระผู้เป็น เจ้า ซึ่ง ดำรง สยาม รัฐ มณฑล โดย กล่าว เจรจา ด้วย ปาก ฤๅ เขียน ด้วย ด้าย ดัชนี อักษร ถูก กระทำ การ อย่างใด อย่าง หนึ่ง ใน ที่ เปิด เผย ทาม กลาง ประชุม สน ทั้ง หาย ด้วย กาย วาจา อัน มิ บัง ควร ซึ่ง เป็น ที่ แล เห็น ได้ ชัด ว่า เป็น การ หนี้น ประมาท แล้ว ก็ ห้าม มิ ให้ พ้อง และ มิ ให้ ตง โทษ แก่ ผู้ หนี้น ประมาท ส้มเต๋จ พระมหา ธรรมชัตรา ธิราช เจ้า ฤๅ มหา ปรธานา ธิปัตย์ ผู้ ครอง เมือง ต่าง ประเทศ ตาม มาตรา นี้ เหมือน กัน

ขยง ให้ ราษฎร มี ใจ กำเริบ ต่อ สู้ อำนาจ แผ่นดิน มาตรา ๕ ผู้ใด กล่าว เจรจา ด้วย ปาก ใน ทาม กลาง ประชุม สน ทั้ง หาย ด้วย ตน เอง ก็ ตี ฤๅ โฆษณา ประกาศ ด้วย ตัว เอง ก็ ตี ฤๅ ดำรง ด้วย ตัว เอง ก็ ตี ฤๅ ยัง ให้ ผู้ อื่น ทำ แทน ตัว เอง ก็ ตี ใน สรรพ ถ้อย คำ วาจา ฤๅ ด้าย ดัชนี อักษร ฤๅ เครื่อง หมาย ต่าง ๆ ฤๅ สิ่ง อื่น อัน เป็น ที่ ให้ เข้า ใจ ได้ ชัด เจน ฤๅ ให้ เป็น ที่ แล เห็น ได้ ชัด เจน ซึ่ง เป็น ข้อ ความ ฤๅ สิ่ง ที่ มิ บัง ควร ด้วย มี ความ ปราถนา จะ ให้ เป็น เหตุ อัน ร้าย ๓ ประการ ดังนี้ คือ

ข้อ ๑ เพื่อ จะ ยยง ส่ง เสริม ให้ อาณา ปรธาราช ราษฎร ทั้ง หาย คิด เอา ใจ ออก หาก จาก ความ ซื่อ ดี ศย์ สวา มิก ก็ ตี ต่อ พระ ผู้ เป็น เจ้า ซึ่ง ดำรง สยาม รัฐ มณฑล ก็ ตี ฤๅ เพื่อ จะ ยัง ให้ รัฐ ชาติ ฤๅ พระราช ปรเพณี สำหรับ การ ปกครอง บ้าน เมือง อัน ได้ ตั้ง ขึ้น ไว้ แล้ว ตาม กฎหมาย ฤๅ รัฐ

มนตรี สภา ฤๅ การ พิจารณา พิพากษา คดี ทั้ง ปวง ตาม กฎหมาย ของ สยาม รัฐ มณฑล นี้ ก็ ตี ให้ เป็น ที่ หนี้น ประมาท ถูก ใน ทาม กลาง ประชุม สน ทั้ง หาย ทั้ง ไป ประการ หนึ่ง

ข้อ ๒ เพื่อ จะ ยยง ส่ง เสริม ให้ อาณา ปรธาราช ราษฎร ทั้ง หาย คิด การ เปลี่ยน แปลง กั ไร พระราช ปรเพณี ราชการ สำหรับ ปกครอง สยาม รัฐ มณฑล อัน ได้ ตั้ง ขึ้น ไว้ แล้ว ตาม กฎหมาย ใน ทาง ไต ทง หนึ่ง นอก จาก ทาง ที่ ชอบ ด้วย กฎหมาย ประการ หนึ่ง และ

ข้อ ๓ เพื่อ จะ ยยง ส่ง เสริม ให้ อาณา ปรธาราช ราษฎร ทั้ง หาย มี ใจ เกล็ด ยด ซึ่ง ซึ่ง กัน แล กัน แล้ว ก่อ การ ประทุษ สุร้าย กัน ต่าง ๆ ประการ หนึ่ง ท่าน ว่า ผู้ นั้น กระทำ ผิด

เมื่อ พิจารณา เป็น สัตย์ ว่า ผู้ นั้น กระทำ ผิด ต่อ ข้อ ห้าม ดัง เช่น กล่าว มา แล้ว ก็ ให้ จำคุก ไว้ มี กำหนด ไม่เกิน กว่า ๓ ปี ฤๅ ให้ ปรับ เป็น เงิน ไม่เกิน กว่า ๑๕๐๐ บาท ฤๅ ทั้ง จำคุก แล ปรับ ด้วย เว้น ไว้ แต่ ผู้ นั้น มี ความ ประสงค์ แต่ จะ ช้ แรง ความ พลัง พลาด ฤๅ ความ ไม่ เต็ม บริบูรณ์ ใน การ ปฏิบัติ นาน ที่ ราชการ ของ รัฐ ชาติ ก็ ตี ฤๅ ใน ข้อ ความ ของ พระราช ปรเพณี สำหรับ ปกครอง บ้าน เมือง อัน ได้ ตั้ง ขึ้น ไว้ แล้ว ตาม กฎหมาย ทั้ง หมด ฤๅ แต่ ส่วน ไต ส่วน หนึ่ง ก็ ตี ฤๅ ใน ข้อ ความ ของ การ พิจารณา พิพากษา คดี ตาม กฎหมาย คือ

ข้อ ๑ กล่าว คือ ผู้ นั้น ซึ่ง กล่าว เจรจา พุด ฤๅ เขียน ฤๅ โฆษณา ประกาศ เห็น ว่า การ ปฏิบัติ นาน ที่ ราชการ ของ รัฐ ชาติ อย่าง นั้น ฤๅ พระราช ปรเพณี สำหรับ ปกครอง บ้าน เมือง อย่าง นั้น จะ เป็น ดี กว่า ฤๅ จะ เป็น ที่ พอ ใจ กว่า การ ปฏิบัติ นาน ที่ ราชการ ของ รัฐ ชาติ ฤๅ พระราช ปรเพณี

สำหรับปกครองบ้านเมืองอันได้ตั้งขึ้นไว้แล้วตาม
กฎหมายซึ่งยังคงมีอยู่ในสมัยนั้น

ข้อ ๒ กล่าวคือผู้นั้นมีความประสงค์แต่ที่
จะแนะนำให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลาย คิด
การเปลี่ยนแปลงแก้ไข พระราชประเพณีราชการ
สำหรับปกครองส่วนภูมิภาคอันได้ตั้งขึ้นไว้
แล้วตามกฎหมาย ในทางใดทางหนึ่งซึ่งไม่
เป็นที่ห้ามตามกฎหมาย และ

ข้อ ๓ กล่าวคือผู้นั้นมีความประสงค์แต่จะ
ชี้แจงให้เห็นว่า ขนบธรรมเนียมราชการอันใด
อันหนึ่ง ซึ่งตนเชื่อว่าจะก่อให้เกิดผลอันไม่ดี
จึงให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลาย มีน้ำใจกระ
ด้างกระเดื่องเกลียดชังซึ่งกันและกัน จนจะเกิด
อันตรายขึ้น เพื่อให้เด็กถอนฎาแก้ไข
ขนบธรรมเนียมราชการอันนั้นเสีย

เมื่อผู้นั้นมีความประสงค์ แต่จะชี้แจงข้อ
ความซึ่งได้ยกเว้นไว้ ๓ ข้อ เหมือนดังว่ามา
นี้แล้วท่านว่าผู้นั้นไม่มีผิดหาโทษมิได้

• • • ประจานผู้อื่นให้เสียชื่อเสียง

โดยเอาข้อความฎาลึ่งที่มีบังควร

ออกโฆษณาประกาศ

มาตรา ๖ ผู้ใดโฆษณาประกาศเอง ฤฯ ยัง
ให้ผู้อื่นโฆษณาประกาศแทนตัว เพื่อให้คน
ทั้งหลาย (จะเป็นคนผู้ถูกหมิ่นประมาทเอง
ก็ดี ฤฯ คนอื่นก็ดี) ได้อ่านได้เห็นฎาได้รับ
ข้อความอันใจอันหนึ่ง ฤฯ ลึ่งใดลึ่งหนึ่งเป็น
ลือย คำวาจาฎาหรือหมายที่ได้เขียน ฤฯ คี
พิมพ์ฎาทำอย่างอื่น ให้แต่เห็นเป็นที่เข้าใจ
ได้จะเป็นความจริงก็ดี ฤฯ มิเป็นความจริง
ก็ดี ซึ่งตนมุ่งหมายจะหมิ่นประมาทผู้อื่น
ฎาจะชั่วร้ายให้ผู้อื่นโกรธแค้นด้วย ข้อความฎา
ลึ่งที่กล่าวมาแล้ว ที่ เป็นเหตุประจานผู้อื่น

ให้ได้รับ ความเกลียดชัง ความเขี้ยเหาะฎา ความ
สับประมาท ตู ถูก ของมหาชนทั้งหลาย จนเขา
ต้องเสียชื่อเสียง กิดคิดคุณความดีไป ท่านว่า
ผู้นั้น กระทำผิด

เมื่อพิจารณาเป็นลัทธิว่า ผู้นั้น กระทำ
ผิด ข้อ ห้าม ดังเช่น กล่าว มา แล้ว ก็ ให้ จำ
คุก ไว้ มีกำหนด ไม่เกิน กว่า ๒ ปี ฎา ให้ปรับ
เป็นเงิน ไม่เกิน กว่า ๑๐๐๐ บาท ฎา ทั้ง จำคุก
และ ปรับ ด้วย

เว้นไว้แต่ผู้นั้น โฆษณา ประกาศเอง ฎา ยัง
ให้ผู้อื่น โฆษณา ประกาศแทน ตัว ด้วย ข้อ ความ
ฎาลึ่ง ซึ่ง จะ กล่าว ต่อ ไป นี้ คือ

ข้อ ๑ ข้อความฎาลึ่งใด ซึ่งตนเอามา
สำแดง ฎาอ่านในเวลาดพิจารณา คดี ในศาลใด
ศาลหนึ่ง ฎา ในเวลา ได้ ส่วน เหตุ การ อันใด
อันหนึ่ง ตาม พระบรม ราชโองการ ฎา ตาม คำ สั่ง
ของ รัฐมนตรี สภา ฎา ตาม คำ สั่ง ของ เสนา บดี
กระทรวง ใด กระทรวง หนึ่ง ฎา ตาม อำนาจ ของ
พระราช กำหนด กฎหมาย บท โศบท หนึ่ง ซึ่ง ยัง
คง ใช้ อยู่ ฎา ซึ่ง จะ ได้ ตั้ง ขึ้น ไว้ ต่อ ไป ภาย น้
อัน เป็น ข้อ ความ ฎาลึ่ง ที่ เกี่ยว กับ การ
พิจารณา ฎา การ ได้ ส่วน นั้น ด้วย เหตุ ที่ คน เชื่อ
โดย ใจ อัน สุจริต ว่า ควร เอามา สำแดง ฎาอ่าน
ใน การ พิจารณา ฎา การ ได้ ส่วน นั้น ได้

ข้อ ๒ ข้อความฎาลึ่งใด ซึ่งตนได้ลง
ในฎีกา ทูลเกล้า ฯ ถวาย ฎา ใน เรื่อง รวด ซึ่ง ตน
มุ่งหมาย โดย ใจ อัน สุจริต ว่า จะ ยื่น ต่อ เสนา
บดี กระทรวง ใด กระทรวง หนึ่ง และ ต้อง เป็น
เรื่อง รวด ที่ เสนาบดี กระทรวง ใด กระทรวง หนึ่ง มี น้
ที่ รับ ไว้ วินิจฉัย ได้ ตาม พระ ราช กำหนด กฎหมาย

ข้อ ๓ ข้อความฎาลึ่งใด ซึ่ง มี อยู่ใน ราย
งาน การ ปกษา ตั้ง กฎหมาย ใน รัฐ มนตรี สภา ก็ ดี

ฎา ใน รายงาน การได้ ส่วน ฎา การ พิจารณาคดี
 ในศาล ไคศาล หนึ่ง กิติ โดยย่อ กิติ ฎา โดย
 พิศดาร กิติ อัน เป็น รายงาน ที่ ถูก ต้อง จริง
 ซึ่ง คน นำ เมา มา โฆษณา ประกาศ ฎา ซึ่ง คน
 แต่ง เป็น คำ วินิจฉัย ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค ที่มี
 อยู่ใน รายงาน นั้น ใน ทาง ที่ คน เห็น เป็น ยุติธรรม
 โดย จริง ใจ อัน สุจริต แล้ว ออก โฆษณา ประกาศ

ข้อ ๔ ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค ซึ่ง เป็น ความ
 จริง แท้ และ ซึ่ง เป็น หิตานุหิต ประโยชน์ แก่ มหา
 ชน ทั้ง หลาย ควร รู้ ทัว ไป แล้ว คน นำ เมา ออก
 โฆษณา ประกาศ ด้วย มี ความ เจตนา จะ ให้ เป็น
 หิตานุหิต ประโยชน์ แก่ มหาชน ทั้ง หลาย จะ ได้ รู้ ทัว ไป

ข้อ ๕ ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค ที่ เป็น จริง กิติ
 ฎา มิ เป็น จริง กิติ ซึ่ง คน ได้ เขียน เป็น ดาย
 ลักษณะ อักษร ไป ให้ ผู้ หนึ่ง ทราบ โดย ที่ คน
 มี เหตุ อัน สมควร เชื่อ ว่า เป็น จริง และ โดย ที่
 คน มี เหตุ อัน สมควร ที่ จะ ให้ ผู้ นั้น ทราบ ไว้ และ
 ใน การ ที่ คน เขียน ดาย ลักษณะ อักษร กล่าว ถึง ข้อ
 ความ ฎา สิ่ง ไค ดัง ว่า มา แล้ว ไป ให้ ผู้ นั้น ทราบ นั้น
 คน มิ ใค มี ใจ ซึ่ง ทุจริต คำน ฎา อัจฉา ขา ขาว
 ผู้ ที่ ต้อง ถูก ประจาน ด้วย ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค นั้น เอย

ข้อ ๖ ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค ที่ เป็น จริง
 กิติ ฎา มิ เป็น จริง กิติ ซึ่ง คน เมา ออก โฆษณา
 ประกาศ เพื่อ ประสงค์ จะ ชี้แจง บอ กัน รักษา คดี
 ของ ตัว ประการ หนึ่ง แต่ เพื่อ ประสงค์ จะ ร้อง
 ขอ ความ ยุติธรรม ใน เรื่อง ที่ คน ได้ รับ ความ ช่ม
 เหนง แล้ว ประการ หนึ่ง และ ใน การ โฆษณา ประกาศ
 ดังนี้ คน ต้อง ชี้แจง ให้ เห็น ว่า ข้อ ความ ฎา สิ่ง
 ไค นั้น คน มี มุม ที่ พอ จะ เชื่อ ได้ ว่า เป็น ความ จริง
 กับ การ ที่ คน โฆษณา ประกาศ ด้วย วิธี ใด ใด อย่าง
 หนึ่ง นั้น ไม่ มาก มาย เหลือ เกิน กว่า ความ จำ เปน
 ใน ความ ประสงค์ ประการ ไค ประการ หนึ่ง ดัง ที่ ว่า
 มา แล้ว นั้น

ข้อ ๗ ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค ที่ เป็น จริง กิติ
 ฎา มิ เป็น จริง กิติ ซึ่ง คน เมา ออก โฆษณา ประกาศ
 โดยมี เหตุ อัน สมควร ที่ คน เชื่อ ว่า เป็น จริง
 เพื่อ ประสงค์ จะ เชิญ ให้ มหาชน ทั้ง หลาย ชี้แจง
 ความ เห็น ให้ เกิด หิตานุหิต ประโยชน์ ทัว กัน

ข้อ ๘ ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค ที่ เป็น จริง กิติ
 ฎา มิ เป็น จริง กิติ ซึ่ง คน เมา ออก โฆษณา โดย
 ชี้แจง ความ เห็น ของ คน ที่ เกี่ยว ด้วย คน ไค
 คน หนึ่ง ฎา สิ่ง ไค สิ่ง หนึ่ง ซึ่ง เป็น คน ฎา สิ่ง ที่
 มหาชน ทั้ง หลาย ควร จะ ชี้แจง ความ เห็น เกี่ยว
 ร้อง ได้ และ ใน การ ชี้แจง ความ เห็น เช่น นั้น
 คน ต้อง มี เหตุ ผล อัน สมควร ที่ จะ กล่าว และ ต้อง
 กอบ ไป ด้วย ความ ระวัง อย่าง มาก อย่า ให้ ร้าย
 แรง เปน ที่ เสีย หาย แก่ คน ฎา สิ่ง ไค นั้น จน เกิน
 ไป กว่า ความ จำ เปน

เมื่อ ผู้ นั้น โฆษณา ประกาศ เอง ฎา ยัง ให้
 ผู้ อื่น โฆษณา ประกาศ แทน ตัว ด้วย ข้อ ความ
 ซึ่ง ได้ ยก เว้น ๘ ข้อ เหมือน ดัง ว่า มา นี้ แล้ว
 ท่าน ว่า ผู้ นั้น ไม่ มี ผิด หา โทษ มิ ได้

เจ้า ของ หนังสือ พิมพ์ มี โทษ เสมอ ผู้ โฆษณา
 ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค ที่ ต้อง ห้าม เว้น แต่ ไม่ รู้
 เห็น ด้วย และ ไม่ ได้ ให้ อนุญาต อย่าง สามัญ

มาตรา ๗ ผู้ ไค ซึ่ง ลง ทูน ออก หนังสือ พิมพ์
 ต่าง ๆ ขาย เมา กำไร แต่ คน เดียว กิติ ฎา ลง
 ทูน เข้า หุ่น ส่วน ด้วย ผู้ อื่น ออก หนังสือ พิมพ์ ต่าง ๆ
 ขาย เมา กำไร ด้วย กัน กิติ ถ้า มี ข้อ ความ ฎา
 สิ่ง ไค ซึ่ง ต้อง ห้าม โดย พระราช กำหนด นี้ ลง
 โฆษณา ประกาศ ใน หนังสือ พิมพ์ ของ คน แล้ว ท่าน
 ว่า ผู้ นั้น กระทำ ผิด และ ต้อง รับ โทษ เสมอ กับ
 ผู้ ที่ เมา ข้อ ความ ฎา สิ่ง ไค ซึ่ง ต้อง ห้าม โดย พระ
 ราชกำหนด นี้ ออก โฆษณา ประกาศ เอง ฎา ให้
 ผู้ อื่น เมา ออก โฆษณา ประกาศ แทน คน นั้น เว้น

ไว้แต่ผู้นั้นจะสืบให้สัมจริงได้ว่า การที่
 เอาข้อความ ฎา สิ่ง ซึ่ง ต้อง ห้ามโดย พระราช
 กำหนดนี้ ลงใน หนังสือ พิมพ์ ของ คน นั้น คน มี
 ได้รู้เห็น ด้วย แดคน มีได้ ให้ อนุญาต อย่าง
 สามัญ ทั่วไป ฎา อย่างอื่นใน การ ที่ นำเอา ลง
 ใน หนังสือ พิมพ์ ของ คน นั้น

การ อนุญาต อย่าง สามัญ นั้น อย่างไร

มาตรา ๘ การ อนุญาต อย่าง สามัญ ทั่วไป ซึ่ง
 เจ้า ของ หนังสือ พิมพ์ มอบให้ แก่ ผู้จัดการ ตัด การ
 ออก หนังสือ พิมพ์ นั้น ต้อง ถือว่า ไม่ใช่ เป็น
 การ อนุญาต ให้ ผู้จัดการ นำเอา ข้อความ ฎา สิ่ง
 ซึ่ง ต้อง ห้ามโดย พระ ราช กำหนดนี้ ลงโฆษณา
 ประกาศ ใน หนังสือ พิมพ์ นั้น เว้นไว้แต่ การ
 อนุญาต อย่าง สามัญ ทั่วไป นั้น มี ปรากฏ ชัดว่า
 เจ้าของ หนังสือพิมพ์ ยอมให้เอา ข้อความ ฎา สิ่ง
 ซึ่ง ต้อง ห้ามโดย พระ ราช กำหนดนี้ ลงใน หนังสือ
 พิมพ์ ด้วย ฎา เว้นไว้แต่ เจ้า ของ หนังสือ
 พิมพ์ ได้เห็น ชอบด้วย ใน การ ที่ นำเอา ข้อความ
 ฎา สิ่ง ซึ่ง ต้อง ห้ามโดย พระ ราช กำหนดนี้ ลงใน
 หนังสือ พิมพ์ ของ คน ด้วย

บ่งกัน ผู้ขาย หนังสือ พิมพ์ ต่าง ๆ

มาตรา ๘ ผู้ใดรับเอา ทรัพย์สิน หนังสือนิตย
 ภัณฑ์ต่าง ๆ หนังสือ พิมพ์ต่าง ๆ ฎา ตาม
 ลักษณะ อักษร อย่างใด อย่างหนึ่ง ซึ่ง ตีพิมพ์
 ฎา เขียน ฎา ใช้ เครื่องหมาย อย่างใด ซึ่ง นำให้
 แดเห็นเป็นที่ เข้าใจ ได้ ไป จำหน่าย ขาย เช่น ขาย
 ดินค้าตาม ธรรมดา นั้น ท่านว่า ผู้นั้น ไม่ได้
 กระทำผิด และไม่ ต้อง รับโทษ เสมอ ผู้ที่เอา
 ข้อความ ฎา สิ่ง ซึ่ง ต้อง ห้ามโดย พระ ราช กำหนดนี้
 ออกโฆษณา ประกาศ เว้นไว้แต่ จะสืบ ให้ สัม
 จริงได้ว่า ผู้นั้น ได้ รู้ อยู่ แล้ว ว่า สิ้นสุด หนังสือ
 เรื่อง ต่าง ๆ หนังสือ พิมพ์ ต่าง ๆ ฎา ตาม ลักษณะ

อักษร อย่างใด อย่างหนึ่ง ซึ่ง คน รับเอา มา จำ
 หน่าย ขาย นั้น มี ข้อความ ฎา สิ่ง ซึ่ง ต้อง ห้าม
 โดย พระ ราช กำหนดนี้ ฎา ใน ส่วน หนังสือ พิมพ์
 ต่าง ๆ ซึ่ง เคย ออก อยู่ นั้น ผู้นั้น ได้ รู้ อยู่ ว่า
 หนังสือ พิมพ์ ฉบับ นั้น เคย ลง ข้อความ ฎา สิ่ง ซึ่ง
 ต้อง ห้ามโดย พระ ราช กำหนดนี้ อยู่เนื่อง ๆ

นำที่ ของ กรม อัยการ จะ ต้อง พ้อง

ผู้ทำผิด ต่อ มาตรา ๔ และ มาตรา ๕

มาตรา ๑๐ ผู้ใดกระทำผิด ต่อ ข้อ ห้าม ใน
 มาตรา ๔ และ มาตรา ๕ แห่ง พระ ราช กำหนดนี้
 ถ้าใน มณฑล กรุง เทพ ฯ ต้อง เป็น นำที่ ของ เจ้า
 กรม อัยการ จะ ต้อง พ้อง ร้อง กล่าวโทษ ถ้าใน
 มณฑล หัวเมือง ต้อง เป็น นำที่ ของ พนักงาน อัยการ
 จะ ต้อง พ้อง ร้อง กล่าวโทษ แต่ ต้อง ได้รับ ความ
 อนุมัติ ของ ข้าหลวงเทศาภิบาล เสีย ก่อน พนักงาน
 อัยการ จึง จะ พ้อง ร้อง ได้

ห้ามไม่ให้ผู้ใดผู้หนึ่ง นอกจากเจ้ากรม
 อัยการใน มณฑล กรุง เทพ ฯ และ พนักงาน อัยการ
 ใน มณฑล หัวเมือง พ้อง ร้อง กล่าวโทษ ผู้กระ
 ทำผิด ดัง เช่น ว่ามานี้ เว้นไว้แต่คน ได้รับ
 อนุญาต ให้ พ้อง เสีย ก่อน จึง จะ ร้อง พ้องได้ ถ้า
 ใน มณฑล กรุง เทพ ฯ ต้อง ขอ และ รับ อนุญาต
 จากเจ้ากรม อัยการ ถ้า ใน มณฑล หัวเมือง
 ต้อง ขอ และ รับ อนุญาต จาก ข้าหลวงเทศาภิบาล
 เจ้า กรม อัยการ ฎา ข้าหลวงเทศาภิบาล จะไม่
 ให้ อนุญาต โดยมีเหตุอันสมควร อย่างใด
 อย่างหนึ่งก็ได้ ฎา เจ้ากรม อัยการ จะ พ้อง เสีย
 เอง ฎา ข้าหลวงเทศาภิบาล จะ สืบให้ พนักงาน
 อัยการ พ้อง เสียเอง ก็ได้

กำหนดพ้องใน ภายใน ๑๒ เดือน

มาตรา ๑๑ กรม อัยการ ใน มณฑล กรุง เทพ ฯ
 ก็ดี ฎา พนักงาน อัยการ ใน มณฑล หัวเมือง ก็ดี
 ฎา คนอื่น ผู้ถูก ประจาน ก็ดี จะ พ้อง กล่าวโทษ

ผู้ใดผู้หนึ่ง หาว่า กระทำผิดต่อ มาตราใด
 มาตราหนึ่งแห่ง พระราชกำหนดนี้ ต้องยื่น
 ฟ้องต่อศาลภายในกำหนด ๑๒ เดือน นับตั้ง
 แต่วันที่ผู้ต้องหา ซึ่งเป็นจำเลยได้กระทำผิดเป็น
 ต้นไป เว้นแต่ผู้กล่าวหา ซึ่งเป็นโจทก์นั้น มี
 กิจธุระของตนเอง ฤ็ มีกิจราชการ ไปอยู่ยัง
 หัวเมืองไกลใน พระราชอาณาเขตที่ดี ฤ็ ไป
 อยู่ยังหัวเมืองต่าง ประเทศ นอก พระราช
 อาณาเขตที่ดี ยังไม่รู้ว่า ตน ถูก ประจาน
 ซึ่งเป็น การ ที่ ต้อง ห้าม ตาม พระราชกำหนดนี้
 ครบถ้วน มาแล้ว จึง รู้ เข้า ถึง นี้ ก็ ให้ ผู้ นั้น ยื่น
 ฟ้องต่อศาลได้ภายในกำหนด ๖ เดือน นับตั้งแต่
 วันที่ ตน กลับ มา ถึง บ้าน เรือนาปน ต้นไป

ถ้ายื่นฟ้องพ้นกำหนดดังกล่าวแล้ว ห้าม
 มิให้ศาลรับฟ้องไว้พิจารณา ฤ็ ถ้าศาลได้
 รับไว้แล้วโดยไม่รู้ว่ามี พ้น กำหนด ภายหลัง
 จึงรู้ว่า พ้น กำหนดแล้ว ก็ให้ตัดดินยกฟ้องนั้นเสีย
 เงินปรับให้เป็นพิไนย และให้เป็นค่า

ทำขวัญแก่ผู้ถูกประจาน

มาตรา ๑๒ บันดาเงิน ซึ่งศาลปรับผู้กระทำ
 ผิดต่อมาตรา ๔ และมาตรา ๕ นั้นต้องให้ตั้ง
 เป็นพิไนยไว้จ่ายราชการ แต่เงินซึ่งศาลปรับ
 ผู้กระทำผิดต่อมาตรา ๖ นั้น ต้องเป็นเงิน
 ทำขวัญให้แก่ผู้ซึ่งถูกประจานด้วย ข้อความฤ็
 สิ่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ ซึ่งมา
 เป็นโจทก์ฟ้องร้องกล่าวโทษผู้กระทำผิด

ผู้ทำผิดขอชะมาโทษ

และขอทำขวัญก็ให้ศาลเปรียบเทียบ

และควรยกเป็นเหตุกรุณาลดหย่อนโทษด้วย

มาตรา ๑๓ ผู้ใดซึ่งกระทำผิดต่อข้อห้าม
 ในมาตรา ๖ แห่งพระราชกำหนดนี้ รู้สึกว่า
 ตนกระทำผิดจริงแล้ว ตนได้นำเอาค่าขอ
 ชะมาโทษต่อผู้ซึ่งถูกประจาน ออกโฆษณา

ประกาศ กับได้นำเอาเงินทำขวัญมากน้อย
 เท่าใด สุดแต่ตนจะเห็นสมควร (แต่ไม่มากกว่า
 เงินที่ตนจะต้องถูกปรับ) ไปวางไว้กลางศาล
 เพื่อจะให้แก่ผู้ซึ่งถูกประจาน ก่อนเวลาวัน
 เดือนปีที่ศาลกำหนดนัดพิจารณาความแล้ว ก็
 ให้ศาลเปรียบเทียบให้ผู้ซึ่งถูกประจาน ที่เป็น
 โจทก์รับค่าชะมาโทษ และรับเอาเงินทำขวัญ
 ไป แล้วให้ความเป็นเด็กดีแก่กัน ถ้าผู้ซึ่ง
 ถูกประจานที่เป็นโจทก์นั้นไม่ยอมตามคำเปรียบเทียบ
 แล้ว ก็ให้ศาลพิจารณาความเรื่องนั้น
 ต่อไป ถ้าพิจารณาได้ความว่าผู้ซึ่งกระทำผิด
 จริง แต่ความผิดนั้นไม่ร้ายแรงมาก มายจน
 ถึงกับจะเป็นเหตุให้ผู้ถูกประจานต้องรับทัณฑ์
 โทษตามกฎหมาย ก็ให้ศาลถือว่า การที่
 ผู้นั้นได้ขอชะมาโทษ แลยอมทำขวัญดังกล่าว
 มาแล้วนั้น ควรเป็นเหตุที่จะกรุณาลดหย่อน
 ผ่อนโทษผู้นั้น ให้เบาแต่เพียงปรับเท่านั้น
 เว้นไว้แต่ความผิดของผู้นั้นมาก มาย จน ถึง
 กับจะเป็นเหตุให้ผู้ถูกประจานต้องรับทัณฑ์โทษ
 ตามกฎหมาย จึงควรลงโทษจำคุก

พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์

ที่ประเทศยุโรป

(ต่อเล่ม ๑๕ แผ่นที่ ๕๒ หน้า ๕๖๕)

วันที่ ๒๖ สิงหาคม รัตนโกสินทรศก ๑๓๖
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ประทับ ณ กรุง
 เวร์ดีเต็น ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราช
 ทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์แก่พระบรมวงษา
 นุวงศ์ แลข้าราชการกรุงแดกชอนนี้ดังต่อไปนี้

ข้างเมืองชั้นที่ ๑ มหาวราภรณ์

ฮิส รอยด์ ไฮเนล ปรินส์ โยฮัน ยอดย
 ออฟ แดกชอนนี้